

Наталія АДАХ,
кандидат філологічних наук,
Рівненський державний
гуманітарний університет

СЛОВОТВОРЧІСТЬ ВАСИЛЯ БАРКИ

УДК 821.161.2.09

У статті здійснено комплексний аналіз лексичних інновацій, зафіксованих у поезії Василя Барки. Проаналізовано семантичні та словотвірні особливості новотворів різних частиномовних класів. Виокремлено найчисленніші тематичні групи інновацій. Досліджено слова-символи у поетичній картині світу В.Барки.

Ключові слова: авторський лексичний новотвір, інновація, неолексема, тематична група, лексико-семантична група, сема.

Початок ХХІ ст. характеризується появою окремої галузі лексикології – неології, або науки про нові слова (неологізми), у тому числі й індивідуально-авторські новотвори. Словотворчість окремих українських письменників вивчали М.Братусь, Г.Вокальчук, Н.Гаврилюк, В.Герман, Н.Дужик, О.Жижома, А.Калетнік, М.Кудряшова, Л.Пашко, Н.Сологуб, О.Тищенко, Т.Юрченко та ін.

Беручи до уваги погляди українських і зарубіжних мовознавців (Г.Вокальчук, Є.Карпіловської, Ж.Колоїз, О.Ликова, Р.Намітокової, О.Стишова, Н.Фельдман та ін.) на обсяг понять *нове слово, неологізм, інновація, лексичний новотвір, okazіональне слово*, поширених у сучасній неології на позначення нових складників лексики й okazіональних авторських лексичних новотворів, у дослідженні терміни *лексична інновація, неолексема, новотвір, авторський (лексичний) новотвір, okazіональне слово, okazіоналізм* розглядаються як синонімічні. *Авторський лексичний новотвір* (далі – АЛН) розуміємо як мовленнєве утворення системного й асистемного характеру, що виникло у процесі індивідуального творчого акту внаслідок свідомого порушення автором мовної норми. Такі новотвори – це периферійні лексичні елементи, створені переважно зі стилістичною метою і вперше засвідчені у письмових текстах художнього, наукового чи публіцистичного стилю; крім того, вони не зафіксовані у словниках національної мови відповідного періоду. Досліджуваним одиницям притаманні ознаки нестандартності й новизни [3; 31].

У сучасній лінгвістиці велику увагу приділено вивченню мови діаспорних поетів, оскільки вона живо й різнобічно відтворює динамічні процеси у сферах матеріальної та духовної культури українського соціуму. Так, досліджувалася словотворча практика Яра Славутича (Н.Сологуб), здійснювався порівняльно-зіставний аналіз інноваційних лінгвальних явищ у поезії шістдесятників і членів Нью-Йоркської групи (Г.Сюта), вивчалися лінгво-

Василь Барка

стилістичні особливості української діаспорної поезії 60–80-х рр. ХХ ст. (О.Бірюкова) та ін.

Особливої уваги дослідників заслуговує й вивчення індивідуального стилю «патріарха української поезії в діаспорі» [7; 69] Василя Барки – видатного українського письменника і науковця, який увійшов в історію сучасної літератури й мови як сміливий експериментатор не лише в галузі розширення ідейно-тематичного спектру творів, а й у царині оригінального образотворення та авторської лексичної номінації. Поетичні тексти В.Барки насичені елементами фольклорної образності, релігійними мотивами, що слугують оригінальною палітрою для створення колоритних лексичних інновацій. Поодинокі розвідки, присвячені творчості В.Барки, належать літературознавцям (Т.Головань, О.Маланій, В.Пушко, Г.Швець) та фольклористам (М.Вовк). Спеціальних же лінгвістичних досліджень семантичних, словотвірних особливостей мови творів В.Барки (зокрема розмаїття індивідуально-авторських новотворів) у сучасному мовознавстві фактично немає, а мовний матеріал поетичних текстів автора не введено в активний науковий обіг. Мета дослідження полягає у з'ясуванні семантичних та словотвірних особливостей лексичних новотворів В.Барки.

В.Пушко зауважує, що «В.Барка – один з модерністів, який спирався на традицію нового типу художнього мислення, прикметну для початку ХХ ст., також на фольклорні джерела, барокову поезію, світ Св. Письма, традиції й досвід Г.Сковороди, Т.Шевченка, І.Франка, М.Коцюбинського, В.Стефаніка» [9; 122]. Індивідуальність автора виявляється в його авторських лексичних новотворах.

Для поетичної манери Барки характерне також використання деяких рис символізму. Активний дослідник творчості поета Б.Рубчак зазначає, що «одна з найважливіших рис Барчиної оригінальності в тому, що він уміє зв'язати впливи різних літературних та усних традицій із цілком власним

світом, спершу перетопивши ці впливи вогнем унікальної творчої особистості» [цит. за: 4; 87].

Словотворчість Барки є надзвичайно плідною. Поет багато експериментував у царині індивідуально-авторської номінації впродовж багатьох десятиліть (з 1931 по 1991 рр.). Раннім поезіям автора не властиве активне словотворення. Лише після «добровільної поетичної німоти... безмовного десятиліття» [1; 646] Василь Барка почав писати вірші. Цей період у творчості письменника (з 1941 по 1991 рр.) можна назвати найяскравішим з погляду створення інновацій. Можливо, сприяло цьому те, що «вірші, переважно серед природи, за межами тaborу, склалися більш незалежними» [1; 651].

Поетичний словник Барки налічує понад 1300 АЛН. Найзначущішими у його словотворчій практиці були 1944, 1946, 1952, 1980, 1981 роки (див. рис. 1).

О.Гринів виділяє три періоди у поетичній творчості Василя Барки:

1. Період «соціалістичної доби» (30-ті рр.).
2. Період Другої світової війни (поетичні книжки «Апостоли» (1946), «Білий світ» (1947)).
3. Заокеанський період [6; 325, 326].

Відповідно до цієї періодизації, за нашими дослідженнями, найпродуктивнішими нам видаються другий (324 новотвори) і третій (841 новотвір) періоди. Якщо звернути увагу на їхню тривалість, то другий період був багатшим на досліджувані одиниці, хоча тривав лише три роки (1944–1946). Саме цей період вершинний у створенні авторських лексичних новотворів. Очевидно, це пов'язано, як уже згадувалося вище, з прагненням поета писати вірші після десятилітньої перерви.

Як засвідчує аналізований матеріал, у творчості В.Барки є періоди, позначені мінімальною продук-

тивністю у творенні АЛН. Це, зокрема, такі періоди: 1953–1963 рр. – зафіксовано 90 новотворів; 1970–1978 рр. – 3 оказіональні одиниці. У ці періоди В.Барка, крім поезій, писав також прозові твори, есе, літературознавчі праці.

Частотний розподіл лексичних інновацій В.Барки за частиномовними класами нерівномірний: іменники становлять 746 одиниць, прикметники – 322, дієслова (та їхні форми) – 126 одиниць, прислівники – 112 одиниць. Саме ці частини мови, як довели мовознавці, «існують у всіх мовах, незалежно від різноманітності мовних засобів їх вираження, і скрізь вони є категоріями, що зумовлюють усі інші категорії» [цит. за: 2; 15].

Аналіз авторських інновацій за способами словотвору засвідчує, що найактивніше В.Барка створював оказіональні одиниці різних частин мови такими способами: основоскладання (36 %) – *небокруг, курросліпий, трояндоподібний, дощопад, злопротівник*; суфіксація, у т.ч. і нульова (31 %) – *пелостково, пустельничник, пропад*; юкстапозиція (13 %) – *крапля-образа, листок-ніж, лілія-невдаха, коса-колосок, хмара-піна, сон-самотина, мара-мана, прах-пепел, посуха-бездожжя, пурпурно-полум'яний*; префіксально-суфіксальний (10 %) – *розгрім'я, погроззя, найнеквітніший*; префіксація (6 %) – *лжеводій, вистрах*; суфіксально-постфіксальний (2 %) – *вітрилитися, громовитися, килимнитися*. Інші способи словотвору представлені одиничними утвореннями, які загалом становлять 2 % від усієї сукупності слів: *виголубітися, віджурнявкнутити, димрявий, з-крайсерця*. Показово, що в процесі творення АЛН надання переваги осново- і словоскладання та суфіксації характерне для індивідуально-авторської номінації в українській поезії ХХ ст. загалом, що підтверджено спеціальними науковими дослідженнями.

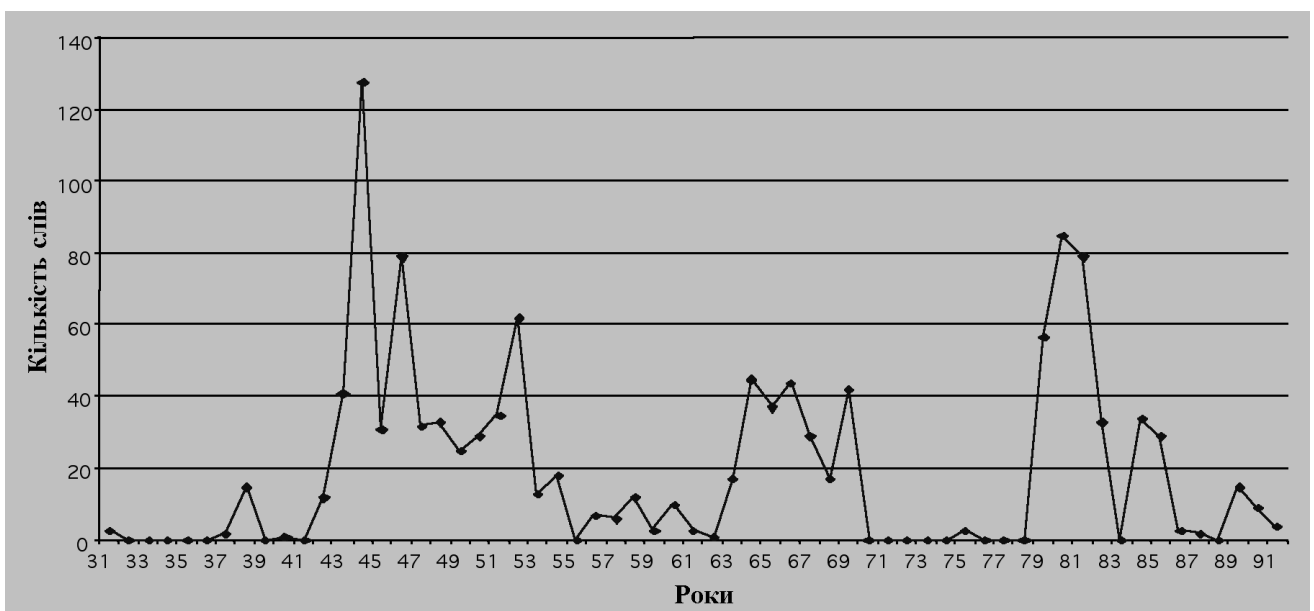

Рис. 1. Частотний розподіл авторських новотворів Василя Барки за роками його творчої діяльності (1931–1991)

Розгляньмо докладніше семантичні особливості новотворів В.Барки. Іменникові новотвори поета відзначаються семантичною різноплановістю, це естетично вартісні для авторового ідіостилу одиниці. Найчисленнішими є такі лексико-семантичні групи (далі – ЛСГ) іменникових номінацій: а) явища природи (*вітерець-левант, блискавичник, подошів'я*); б) космічні об'єкти (*білозірник, зірковник, зореничка*); в) птахи (*щобетанюсенька, пташка-красноград, горличинка*); г) рослини (*терен-каліка, тольпанінка, хризантемник*); ґ) часові відрізки (*ніч-змія, дужка-надвечірка, надвечірність*); д) стани довкілля (*сивосніжність, громохкість, зореничність*); е) почуття, емоції людини (*зверхрайськість, душопогубність*).

Високою експресивністю вирізняються контаміновані новотвори *пташенятусенько, оченятусенька*, в семантичній структурі яких виділяється сема «лагідність, доброта». Так, контамінацією основ іменників *пташеня* та *матусенька / татусенько* В.Барка утворив інновацію *пташенятусенько*. На початковий сегмент слова (слів) *матусенька / татусенько* накладається основа слова *пташеня*. Нове слово містить у своєму значенні семантику об'єднаних слів: *Стало сонечко в дворі / і тополі заступило. / Чути голосок о тій порі: / «Ой, пташенятусенько! як мило / у дворі співа, світа, сія, / ми ж то раді: неня й я»*. Інший новотвір *оченятусенька* утворений аналогічно: *оченята + матусенька / татусенько – оченятусенька: Спішишь, бо сніг летить через каміння / і осени благословенний цвіт; / в оченятусеньках дитяти – синя / волошка від сніжиночок тремтить*. Інноваціям притаманна незвичність форми, яка передає значно більший обсяг змісту порівняно з вихідними основами, аналізованими окремо.

Оказіональні абстрактні іменники характеризуються різним ступенем експресивності. Деякі з них – неекспресивні лексеми, утворені переважно за зразками, наявними у словотвірному складі мови, хоч і забарвлені новизною: *вечоровість, безхлібність*. Та є інновації, що несуть великий емоційний заряд, як *сточоломбитство*. Оказіональний іменник утворений поєднанням основ слів: компонента *сто*, іменника *чоло* в орудному відмінку та дієслова *бити* + суфікс *-ств(о)*. В українській мові словосполучення *чолом бити* означає «уклібно просити кого-небудь про щось» [8, т. 1; 99]. Новотвір *сточоломбитство* вживається зі значенням «безліч разів просити Бога про щось»: *Бісам, під маскою блискоти на перунстві, / мов скований при аднівщині перепутній, / сточоломбитство влупить*.

Оказіональні збірні іменники, представлені у словнику В.Барки, використовуються для позначення груп істот: а) тварин – *звірів'я, драконня, драконство*; б) птахів і їхніх частин – *лебеддя, вороннягалич, двокрилля, крилля, огнекрилля, стокрилля, тисячокрилля, пташиння*; та неістот: а) конкретних

предметів – *килимар'я, ключів'я*; б) рослин або їхніх частин – *комишиння, пелюстиння*.

Істотна перевага іменникових новотворів над інноваціями інших частиномовних класів у поетичному лексиконі В.Барки виявляє загальну тенденцію до активного творення авторських субстантивів у сфері okazіональної номінації в українській поезії ХХ ст.

Серед прикметникових АЛН наявна велика кількість якісних ад'єктивів у вищому і найвищому ступенях вияву ознаки, напр.: *найпекляніший, найзірчаніший, пребагряніший, найсвітніший*. Виникнення таких АЛН значною мірою зумовлене особливостями релігійного світосприйняття поета, до них він удається, зокрема, коли вкладає в уста ліричного героя величання тощо.

Серед відносних прикметників найчисленніші ЛСГ, у семантичній структурі яких є семи: «речовинність» (*димезний, димрявий*), «темпоральність» (*щозимній, перводенний*), «істота» (*багатобджоллий, восьмизірний*) та ін. Так, новотвір *димрявий* – це контаміноване утворення від слів *дим* і *мряка*, його значення розкривається в контексті: *В мережі димрявій! не погасивши / ні корабля: ліхтарний поблиск. Мережка димрява* – це невиразне марево густого дрібного дощу. Семантично подібне слово-новотвір зафіксовано у Яра Славутича – *димляний*: [джерела. – Н.А.] *Об'явиться – як мерехт марив! / Киньте тіль димляним горбам...* Н.Сологуб пояснює значення цього новотвору як «марево» (а не дим) [10; 90].

У лексиконі В.Барки домінують складні й складені прикметникові АЛН. За значенням стрижневого компонента переважають номінації, у семантичній структурі яких виділяються такі семи: а) «частини тіла / організму істоти»: *білоуста* (ліля), *високоброві* (вітерці), *зеленозубий* (рев), *курорслітий* (маляр), *огнерукий* (старчик), *айстроокі* (сузір'я); б) «колір / відтінок кольору»: *зеленосиня* (земля), *зимно-білий* (лоб), *бліднозолоте* (око), *пурпурно-полум'яна* (глибочина); в) «емоція / психічний стан денотата»: *доброструнні* (кобзи), *милострунна* (люття), *грізно-сизе* (мовчання); ґ) «матеріал, з якого виготовлений предмет»: *бронзомедальні* (чиновники), *рудоцегляна* (стіна).

Семантика okazіональних дієслів представлена в основних денотативних інтегративних семах «дія», «стан», «процес». Так, у ЛСГ новотворів з інтегративною семою «дія» переважають новотвори з диференційними семами «рух / переміщення в просторі» (*прикажанити, довірлїтити, докрилїтїся, прилебедїти*), «звучання, спів» (*фіоритурочити, флейтарити, стївголоснїти* та ін.). У семантичній структурі okazіональних дієслів з інтегративною семою «стан» виокремлюються, зокрема, семи «фізіологічний стан» (*вслїзотїтїся*) і «психоемоційний стан» (*знесамовїтїтїся*). Найчисленнішою є ЛСГ дієслівних АЛН, у семантичній структурі яких виділяється сема «рух / переміщення в просторі».

Наприклад, семантику багатьох новотворів доповнює диференційна сема «летіти», експлікована у кореневих морфемах *кажан-*, *лебед-*, *крил-*, *ластів-*.

Значна кількість дієслівних новотворів номінує динамічну ознаку через її відношення до зоонімів (*відкурнякнутити*, *ластівнитися*, *ластовенити* та ін.), до флоризмів (*соняшниковіти*, *поквітнено*, *доцвітніти* та ін.), до натурфактонімів (*відхмаритися*, *вітрувати*, *райдужитися*, *згрозитися*, *просніжуватися* та ін.), до ідеонімів (*колірнитися*, *знесамовитіти* та ін.) тощо.

У семантичній структурі названих інновацій, окрім інтегративної семи «процес», фіксуємо диференційну сему «виникнення / зникнення нової ознаки, названої твірною основою». Так, інновація *виголубітися* вживається у значенні «виділятися голубим кольором»: *Там брамно відімкнута в досвіт двогір'я, / і видно – виголубівся обквіт / погаслих подзвінок: з тьми відродився!* Неолексема *оркестритися* означає «виділятися звуками, імітувати оркестр, шуміти»: *В руїні смертний спокій, / а річка, як пресвітла з'ява, /.../ аж плеском гомонить до нас, / оркестриться в ласкавім тоні.*

З-поміж оказіональних дієслів В.Барки трапляються слова-дублети, що утворюються від тих самих твірних основ за допомогою різних суфіксів: *кольоритися – кольорітися*; *кораблитися – корабліти*. Такі номінації автор творить зі стилістичною або ж версифікаційною метою, вони увиразнюють словесний образ завдяки високій інформативності, зумовленій структурно-семантичними особливостями цих слів.

Репрезентативними в поетичному мовленні В.Барки є означальні прислівники, які виражають значення якісної характеристики дії, стану, а також прислівники способу дії. З-поміж адвербіальних АЛН порівняльно-уподібнювального значення виділяються ЛСГ номінацій, в основі яких лежить порівняння з такими об'єктами: а) конкретні предмети: *килимно*, *колосково*, *пелюстково*, *рушиново* (*Моя втома: рабиня дорозі; / влєгшити – килимно стелися, / скружнивиши листя*); б) назви явищ природи: *зорнично*, *хмариннично*, *хуртовинно* (*Я хуртовинно шлю слова залізні...*); в) назви істот, а саме – тварини (у т.ч. і міфічні): *лев'ячо*, *драконяно* (*Зближається лев'ячо: в виблиск очима; – / о, сило в крові океанній, сило всемічна!*); птахи: *пташинно*, *ластовинно* (*Блакитний звід – ластовинно мирний: / відкрито долю з надсвіття звідомну, / для вірних білокрилу долю*), комахи: *метелично* (*...метелично стремтівши крильми, / сіяє хмара*); г) назви рослин: *жоржинно*, *квітинно* (*А хід наче збито з пилукою степу, / заінені сплески на брили з-під круч. / Жоржинно до вікон сузірчину теплу / добризкує: там і серця чаруй!*). Такі прислівники мотивуються переважно прикметниковими основами, рідше – іменниковими.

У творчому доробку В.Барки одиничними інноваціями представлені прислівники темпоральної

семантики, які виражають об'єктивно реальний час, і в їхній семантичній структурі наявна інтегративна сема «часова віднесеність»: *нещонаочі, щодо світа, незгода, незабаренно*.

Аналіз семантичних особливостей АЛН різних частиномовних класів, зафіксованих у поетичному мовленні В.Барки, дає змогу визначити найчисленніші тематичні групи (далі – ТГ) індивідуально-авторських номінацій. Чільне місце посідають: назви осіб – 60 оказіональних одиниць, кольороназви – 188 новотворів, АЛН із нумеративним компонентом – 77 одиниць, оказіональні номінації релігійної тематики – понад 60 одиниць.

ТГ на позначення осіб становить численний і різноманітний щодо семантики корпус номінативних одиниць, серед яких пріоритет належить назвам осіб за професійною діяльністю та за виконанням випадкових дій: *вбивник*, *документник*, *образотворник*, *приявник*, *турботник*, *книгочит*, *прибражник*. Перевага індивідуально-авторських назв осіб над іншими ТГ іменникових новотворів є загальною тенденцією українського узуального та оказіонального словотвору ХХ ст.

Особливість ідіостилю В.Барки вбачаємо у широкому використанні оказіональних кольороназв. Інновації ЛСГ назв червоного кольору та його відтінків становлять 19 % від усієї кількості оказіональних кольоропозначень, білого – 17 %, жовтого (з відтінками) – 16 %, синього (з відтінками) – 16 %, зеленого – 11 %, чорного – 11 %, сірого (з відтінками) – 11 %. Така палітра кольорів співвідноситься з атрибутами національної символіки і засвідчує, що колірна картина світу поета загалом збігається з особливостями кольоропозначень в українській поезії ХХ ст. Приміром, у християнській символіці *зелений* символізує вічне життя, весну, оновлення, тому й у творах В.Барки він є кольором усього молодого, прекрасного: *зеленоволосі верби, зеленолазурне подвір'я, зеленосизі голуби, зеленотраве поле, зеленостебло*. Семантика неолексем із компонентом *чорн(о)-*, крім колірної ознаки (*чорнокрапчаста* комашка), має символічне значення: кольороназва є уособленням страху, зла, печалі: *чорнокипуча* туча, *чорнокрил-пірнач*. У християнській символіці *чорний* – символ небуття, смерті, відречення від мирського життя: *Дошч іде! обмиються галузки, / скрізь на висвіті живому – / без навій від чорноденства й злуди, / що з кайданницького двору*. Палітра кольорів В.Барки суголосна його індивідуальній творчій манері, вона визначає розширення сполучуваності компонентів із семантикою кольору із загальноновживаними словами, що збагачує ідейно-тематичний спектр поетичних творів автора. Семантика колірних компонентів виразно оцінна. Позитивний потенціал мають неолексеми з компонентами *біл(о)-*, *зелен(о)-*, *синь(о)-*, *золот(о)-*, *срібн(о)-*. Негативна оцінка денотатів характерна для інновацій із компонентом *чорн(о)-*.

У ТГ номінацій із нумеративним компонентом репрезентативними є кореневі морфемі *ст(о)-*, *дв(о)-*, *тисяч(о)-*, *тр(и)-*, які у складі композитів передають конкретну числову семантику (*двозуб'я*, *двозір'я*); виражають визначену і невизначену кількість чогось, названого твірною основою (*трибратні* сузір'я, *трихресні* смутки); виконують функцію інтенсифікатора (*стовітрильник*, *стогласник*, *стокоморність*); виражають позитивну / негативну оцінку (*двовітрилля*, *восьмизвірний*).

ТГ номінацій релігійного змісту представлена новотворами, що містять позитивну оцінку: *самосвятість*, *святиня-храм*, *райськість*, *всесвіт-ікона*, *псаломствець*, *церква-небостан*, *сточоломбитство*, *надпрестолля*. Негативно забарвленими є інновації, у семантичній структурі яких виділяються семи «муки» / «мученик» (*найпекляніший*, *страждотний*, *страстотерпник*); «пекло» (*жах-ад*, *пекло-яма*, *геєнна-піч*); «противник віри» (*антихристичник*, *храмоборець*).

Розподіл номінацій за переліченими лексико-семантичними і тематичними групами зумовлений провідними у творчості поета-філософа, поета-модерніста, поета-символіста ідейно-тематичними настановами.

В.Барка є продовжувачем мовно-естетичного досвіду попередників – Г.Сковороди, П.Тичини, – які широко використовували слова-символи як невід'ємну частину не лише загальнонаціонального поетичного лексикону, а й індивідуального. Символ у В.Барки віддзеркалює духовну структуру універсуму, це максимально близьке уподібнення, «дзеркало» краси Божого світу [5; 6]. У мовотворчості поета символічного звучання набувають слова-поняття, що містять семи «світ / світло», які представлені у корневих морфемах *світ-*, *світл(о)-*, *біл(о)-*, *ясн(о)-*, *сонц(е)-*, *зір-* / *зор-*, *вогон-* / *огон-* / *огн-*, *гроз-*, і семи «темрява», «тьма», наявні у корневих морфемах *змій-*, *ніч-*, *чорн(о)-*, *демон-*, *дракон-*, *вогон-* / *огон-* / *огн-*, *пекл(о)-*, *зл(о)-*, *грім-* / *гром-*, *блискавк(а)-*, *звір-*, *темн(о)-*. Новотвори із зазначеними

семами формують вагомі щодо кількості й протилежні за значенням угруповання АЛН: *світ-диво*, *світпогубник*, *світлотвір*, *звірозмій*, *змієкрилля*, *змієдійство*, *вогнерукий*, *вогнефлейтий*, *огневичник*, *огненнокров'я*, *огнерукий*, *огневитися* та ін. Названі новотвори асоціюються з усталеними у свідомості українського читача символами, водночас увиразнюючи поетичне мовлення: *Вічно в небі сонцехресник!* – / *мов крилля сяєво підносить*; *Це – зір'я в листі фіялкове*, / *святе: п'ятипелосне все!*; *...горять, як ясносині свічі, в ній з-під мarmуру нахмуреного чола*; *...дзвонить смерть коло порога*; / *порятунок твій – Христос прощення*; / *огнекрилля обороняють*; *І після ста літ, / їх душі [людей. – Н.А.] оправдані – в срібний огонь-ясноцвіт // і золотоцвіт, що радіє і радує всіх...; Слухає! нива в пожарних димах іскрить*; / *звір-огонь розгримівсь, тисячокрил*.

Часте звертання В.Барки до символічних образів зумовлене вічними для поезії темами добра і зла, життя і смерті, зображення природи, осмислення Всесвіту й місця в ньому людини. Слова-символи, презентовані у його словотворчості, належать до біблійних, космогонічних, анімалістичних, флористичних назв, а також номінацій явищ природи. В.Барка збагатив українське поетичне мовлення індивідуально-авторськими синонімами на зразок: *поет – римовник, художник – образотворник, мисливець – мисливник, тесляр – струментник*. Поетичний лексикон митця прикметний також авторськими оказіональними антонімами: *пекло-яма – надсвіття, надземність; підпекелець – життєприклонць, Життєначальник*. У пошуках небуденних позначень протилежних за змістом ключових образів виявляється оригінальне світобачення поета.

Отже, поетичне мовлення В.Барки тісно пов'язане з традиціями світового письменства, з традиціями української літератури, зокрема зі спадком бароко і символізму. Художні тексти поета наснажені релігійними, міфологічними мотивами; їхнім художньо-естетичним підґрунтям є усна народна творчість.

Література

1. Барка В. Автобіографія / В.Барка // Українське слово: у 4 кн. – К., 1994. – Кн. 2.
2. Вихованець І. Частини мови в семантико-граматичному аспекті / І.Вихованець. – К.: Наук. думка, 1988.
3. Вокальчук Г. «Я – безразковості поет» (словотворчість Михайля Семенка): [монографія] / Г.Вокальчук. – Рівне: Перспектива, 2006.
4. Головань Т. До питання про естетичну концепцію Василя Барки / Т.Головань // Слово і Час. – 2002. – № 8.
5. Головань Т. Естетична природа поетичного мислення Василя Барки: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук: спец. 10.01.01 «Українська література» / Т.Головань. – К., 2003.
6. Гринів О. Василь Барка як послідовник Григорія Сковороди / О.Гринів // Літературознавство: III Міжнар. конгрес українців. – К., 1996.
7. Крикуненко В. Василь Барка: «Що з поетом, тепер професором, Федором Приймою?» / В.Крикуненко // Слово і Час. – 2005. – № 8.
8. Новий словник української мови: в 3 т. / [В.Яременко, О.Сліпущко]. – К.: Аконті, 2006.
9. Пушко В. Василь Барка. Біографія. «Жовтий князь». Вибрані поезії. Рукописи. Інтерпретація творів / В.Пушко. – Луганськ: Знання, 2003.
10. Сологуб Н. Мовний портрет Яра Славутича / Н.Сологуб. – К.: Дніпро; Вінніпег: Українська Вільна Академія Наук, 1999.